

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobce: **Ing. J. H.**, narozený X,
bytem X,
adresa pro doručování: X,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2021, č. j. 48346/21/5100-31462-804325, č. j. 48347/21/5100-31462-804325 a č. j. 48348/21/5100-31462-804325,

takto:

- I.** Žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby **se zamítá.**
- II.** Žaloba **se odmítá.**
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou postoupenou zdejšímu soudu usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2022, č. j. 62 Af 11/2022-27, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2021, č. j. 48346/21/5100-31462-804325, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 6. 2021, č. j. 1549346/21/2501-00460-506254 [dále jen „rozhodnutí správce daně a)], jímž podle § 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) správce daně zastavil řízení ve věci dodatečného daňového přiznání žalobce ze dne 19. 4. 2021 za zdaňovací období roku 2018.

Dále se žalobce podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2021, č. j. 48347/21/5100-31462-804325, kterým bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 11. 6. 2021, č. j. 1557392/21/2501-00460-506254 [dále jen „rozhodnutí správce daně b)], jímž správce daně podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu zastavil řízení ve věci dodatečného daňového přiznání žalobce ze dne 19. 4. 2021 za zdaňovací období roku 2019.

Žalobce se podanou žalobou současně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2021, č. j. 48348/21/5100-31462-804325, kterým bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 11. 6. 2021, č. j. 1558082/21/2501-00460-506254 [dále jen „rozhodnutí správce daně c)],

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jímž správce daně podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu zastavil řízení ve věci dodatečného daňového přiznání žalobce ze dne 19. 4. 2021 za zdaňovací období roku 2020.

Změna provedená napadenými rozhodnutími žalovaného spočívala v nahrazení části textu výrokové části rozhodnutí správce daně a), b) a c): „*Shora uvedený správce daně podle ust. 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) ve věci zahájeného podáním:*“ textem „*Shora uvedený správce daně podle ust. 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) ve věci zahájeného podáním:*“.

Žalobce v podané žalobě rovněž žádal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Současně žalobce žádal o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby ve smyslu § 40 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O prominutí včasného podání žaloby žádal žalobce s ohledem „*na jeho vůli nezávisle nastalých omluvitelných důvodů v době usnesení vlády ČR č. 194, č. 957, č. 125 a č. 196 a vyhlášeného nouzového stavu pro území České republiky z důvodu obrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru SARS Cov -2 na území ČR a postupně vydávaných a platných nařízení/omezení proti šíření pandemie COVID-19, která byla od 12. 4. 2021 dále průběžně aktualizována a upřesňována (i nyní) již podle pandemického zákona opět vládou ČR od 25. 11. 2021 24:00 do 25. 12. 2021 24:00 na území ČR vyhlášeného nouzového stavu v souvislosti s bojem proti stále silněji se šířící další vlně pandemie COVID-19 . vč. již 1. 2. 2022 i u žalobce a jeho blízkých prokázaného výskytu její dosud nejagresivnější mutace*“.

Žaloba, kterou žalobce podal, směřuje proti rozhodnutím žalovaného, a tudíž se jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, která je jako institut upravena v části třetí hlavě druhé prvním dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. v § 65 až § 78. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. **lze takovou žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení** nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Z odstavce 4 téhož ustanovení vyplývá, že **zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout**. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením návrh (žalobu) odmítne, jestliže byl návrh (žaloba) podán předčasně nebo opožděně.

Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odstavce 2 věty první téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle odstavce 3 věty první téhož ustanovení, připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Z dokladů předložených soudu žalovaným soud zjistil, že žalobci byla všechna tři žalobou napadená rozhodnutí doručována prostřednictvím provozovatele poštovních služeb České pošty s. p. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl při doručování napadených rozhodnutí zastižen, byly předmětné písemnosti v souladu s § 23 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) uloženy v provozovně provozovatele poštovních služeb, o čemž byl žalobce vyrozuměn. Z jednotlivých dokladů o doručení písemnosti (doručenek) je zřejmé, že byla žalobci ve všech třech případech zanechána výzva k vyzvednutí si písemnosti. Zásilky byly připraveny k vyzvednutí dne 23. 12. 2021. Z předmětných doručenek dále vyplývá, že žalobce si nevyzvedl uložené písemnosti, a proto mu byly jednotlivé zásilky vhozeny dne 10. 1. 2022 do poštovní schránky.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Podle § 24 odst. 4 správního řádu platí, že „*[j]estliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*“ V projednávané věci byly písemnosti (tj. všechna tři napadená rozhodnutí) připraveny k vyzvednutí dne 23. 12. 2021. Posledním dnem lhůty pro vyzvednutí těchto písemností bylo pondělí 3. 1. 2022, jakožto první pracovní den následující po neděli 2. 1. 2022, na kterou by jinak konec lhůty připadl (k tomu srov. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu). Tento den je pak zapotřebí považovat za den oznámení napadených rozhodnutí žalobci ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle měsíců bylo tedy v případě žalobou napadených rozhodnutí pondělí **3. 1. 2022**, dvouměsíční **lhůta pro podání žaloby** počala plynout v úterý 4. 1. 2022 a v souladu se shora citovaným § 40 odst. 1 a 2 s. ř. s. **skončila ve čtvrtek 3. 3. 2022**.

Pro zachování lhůty k podání žaloby tudíž bylo třeba, aby ji žalobce nejpozději dne **3. 3. 2022** předal soudu nebo jemu zaslal prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předal orgánu, který má povinnost ji doručit.

Podle § 37 odst. 2 s. ř. s. platí, že „*[p]odání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřiblíží. Činí-li takový úkon kolektivní orgán nebo osoba, za niž podle zvláštního zákona nebo na jeho základě jedná kolektivní orgán, musí k němu být připojen opis usnesení takového orgánu, jímž byl s obsahem podání vysloven souhlas.*“

Žaloba mimo jakoukoliv pochybnost představuje podání, jímž se disponuje řízením, a tedy musí být podána písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím faxu dne 3. 3. 2020 (viz č. 1. 2 soudního spisu). Aby bylo možné k tomuto podání přihlížet, musel by jej žalobce v souladu se shora citovaným § 37 odst. 2 s. ř. s. do tří dnů potvrdit písemným podáním stejného obsahu nebo předložit jeho originál. Takové podání žalobce sice učinil, avšak až dne 8. 3. 2022, jak je zřejmé z otisku podacího razítka na obálce, kterou byl Krajskému soudu v Brně doručen originál podání žalobce (viz č. 1. 23 soudního spisu), tj. nikoliv v zákonem stanovené lhůtě tří dnů, která uplynula v pondělí dne 7. 3. 2022, první pracovní den po neděli 6. 3. 2022, na kterou by jinak poslední den lhůty pro doplnění originálu podání žalobce doručeného dne 3. 3. 2022 krajskému soudu faxem připadl.

S ohledem na shora uvedené zdejší soud tedy shledal, že k podání žalobce podaného prostřednictvím faxu dne 3. 3. 2022 podle § 37 odst. 2 s. ř. s. nelze přihlížet.

Za dané situace, kdy žalobce nepotvrdil žalobu podanou dne 3. 3. 2022 v jiné formě než písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě nejpozději do tří dnů od jejího odeslání písemným podáním shodného obsahu nebo předložením originálu a soud k takovému podání podle § 37 odst. 2 s. ř. s. nemohl přihlížet, je v projednávané věci pro posouzení včasnosti žaloby rozhodné, kdy byla žaloba v písemné formě předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost ji doručit (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2010, č. j. 4 Ads 33/2010-198, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 1 Afs 133/2006- 48).

Jak již soud uvedl shora, z podacího razítka obsaženého na poštovní obálce založené na č. 1. 23 soudního spisu vyplývá, že žalobce podal žalobu k poštovní přepravě dne 8. 3. 2022, tj. po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby, která skončila dne 3. 3. 2022. Lhůta pro podání žaloby tedy nebyla zachována.

K tomu soud dále uvádí, že žalobce v dané věci sice s ohledem na shora uvedené podal žalobu opožděně, ovšem současně s podanou žalobou podal žádost o prominutí zmeškání lhůty podle § 40 odst. 5 s. ř. s., kterou se bude soud zabývat níže.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Žalobce ve své žádosti o prominutí zmeškání lhůty zcela obecně uvedl, že důvodem pro prominutí zmeškání úkonu je nouzový stav, resp. mimořádná opatření postupně vydaná a platná na území České republiky (dále jen „ČR“).

Soud k tomu předně poznamenává, že podle § 72 odst. 4 s. ř. s., nelze zmeškání lhůty k podání žaloby prominout. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 3 zákona č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastníci se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu (dále jen „zákon o opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie“). Předmětný zákon byl přijat s ohledem na nouzový stav vyhlášený kvůli výskytu koronaviru SARS CoV-2 na území ČR v roce 2020 a na řadu mimořádných opatření přijatých v této souvislosti.

Podle § 3 tohoto zákona platí, že „(1) zmeškala-li osoba v řízení před soudem jednajícím a rozhodujícím ve správním soudnictví lhůtu k provedení úkonu z vážného omluvitelného důvodu spočívajícího v mimořádném opatření při epidemii, které této osobě znemožňovalo nebo podstatně ztěžovalo úkon učinit, promine soud zmeškání této lhůty podle § 40 odst. 5 soudního řádu správního i v případech, ve kterých to zákon jinak vylučuje. O prominutí zmeškání lhůty rozhoduje soud, který je příslušný k projednání zmeškaného úkonu a rozhoduje o něm. (2) Žádost o prominutí zmeškání lhůty v řízení před soudem jednajícím a rozhodujícím ve správním soudnictví z důvodu podle odstavce 1 je třeba podat do dvou týdnů od ukončení nebo zrušení mimořádného opatření při epidemii, z něhož plynulo omezení znemožňující nebo podstatně ztěžující učinění úkonu, a je třeba s ní spojit i zmeškaný úkon. Lhůta pro podání žádosti však neskončí dříve než dva týdny po ukončení nebo zrušení nouzového stavu.“

Krajský soud předně uvádí, že zákon o opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie, resp. ustanovení § 3 tohoto zákona, nelze vnímat jako jakýsi univerzální či generální pardon pro jakékoli zmeškání lhůty k provedení úkonu (k tomu srov. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2020 č. j. 55 A 43/2020-46, publ. pod č. 4050/2020 Sb. NSS nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2020 č. j. 6 As 103/2020-21, či ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 As 236/2020-17).

Důvody pro prominutí lhůty ve smyslu § 3 zákona o opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie musí mít původ v mimořádném opatření při epidemii, které osobě znemožňovalo nebo podstatně ztěžovalo úkon učinit. O tento případ se v projednávané věci ovšem nejedná, neboť lhůta k podání žaloby počala plynout až poté, co dne 25. 12. 2021 skončil nouzový stav vyhlášený vládou ČR. (k tomu srov. usnesení vlády ČR ze dne 25. 11. 2021 č. 1065). V projednávané věci na zmeškání lhůty pro podání žaloby nemohla mít vliv ani mimořádná opatření přijatá v době tohoto nouzového stavu. V tomto kontextu soud podotýká, že žalobce ani neuvádí, jak by tato mimořádná opatření mohla omezit žalobce ve vypracování a podání žaloby v předmětné věci.

Pokud žalobce pro případ zmeškání včasného podání žaloby poukazuje na usnesení vlády ČR č. 194, č. 957, č. 125 a č. 196 soud uvádí, že nouzový stav vyhlášený usnesením č. 69/2020 Sb., usnesení vlády České republiky č. 194 o vyhlášení nouzového stavu pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru /označovaný jako SARS CoV-2/ na území České republiky skončil dne 17. 5. 2020, tj. více jak rok před tím než byla žalovaným v projednávané věci vydaná žalobou napadená rozhodnutí a žalobci začala plynout lhůta pro podání žaloby (k tomu srov. usnesení vlády ČR č. 156/2020 Sb., a č. 219/2020 Sb., o prodloužení nouzového stavu v souvislosti s epidemií viru SARS CoV-2).

Stejně tak nouzový stav vyhlášený usnesením vlády ČR č. 957, č. 125 a č. 196 skončil před dnem, kdy došlo k oznámení napadených rozhodnutí žalobci ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., tj. přede dnem určujícím počátek lhůty k podání žaloby v dané věci (k tomu srov. usnesení vlády ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

č. 391/2020 Sb., č. 59/2021 Sb., a č. 96/2021 Sb., a usnesení Poslanecké sněmovny č. 84/2021 Sb.)

Co se týče argumentace žalobce, že od 1. 2. 2022 byla u něj prokázána nákaza COVID -19, soud uvádí, že dvouměsíční lhůta pro podání žaloby počala žalobci plynout v pondělí dne 3. 1. 2022, tj. 4 týdny před tím než žalobce dle svých tvrzení onemocněl. V období od 3. 1. 2022 do 1. 2. 2022 nebyl ve vypracování a podání žaloby nijak omezen. Pro úplnost soud podotýká, že samotné onemocnění COVIDEM – 19 není důvodem pro prominutí zmeškání lhůty pro podání žaloby smyslu § 3 zákona o opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie.

Soud ze shora uvedených důvodů tedy neshledal, že by nouzový stav vyhlášený usnesením vlády č. 194, č. 196, č. 957, č. 125 a č. 1065, mimořádná opatření při epidemii a onemocnění žalobce dne 1. 2. 2022, žalobci znemožňovala nebo podstatně ztěžovala včasné podání žaloby, a proto žalobcově žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby v souladu s § 40 odst. 5 s. ř. s. a s § 3 odst. 1 zákona o opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie nevyhověl (výrok I.)

S ohledem na výše uvedené tak byl soud nucen konstatovat, že žalobce podal žalobu **opožděně**, neboť nebyla dodržena zákonem stanovená dvouměsíční lhůta k jejímu podání, jejíž zmeškání soud neprominul. Soud proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu ve výroku II. usnesení pro opožděnost odmítl. Za tohoto stavu ztratilo na významu, aby se soud zabýval žádostí žalobce o přiznání odkladného účinku žaloby.

Z důvodů odmítnutí žaloby soud současně v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve výroku III. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. dubna 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.